

Is dit nu?

OJ Frère

Inhoudsopgave

Begaafd	4
Steengroeve.....	5
Samen	6
Janus	7
Doof.....	8
Beeldsprong	9
Rimpelingen.....	10
In emotie	11
Lijdensweg.....	12
Raadsel.....	13
Lul.....	14
Over de baren.....	15
Aan de postbode	16
Lichtstraaltjes.....	17
Oostkust	18
Weerbericht (voor morgen).....	19
Hangslot.....	20
Dwangneurose	21
Ontbijtbuffet	22
Frustratie	23
Nachtvlucht	24
Observaties	25
Zwart gat	26
Bree	27
Lagedrukgebied	28
Uit mijn ooghoek	29
Latten	30
Bruggen	31

Eigen haard	32
Spelletje (2)	33
Struik	34
Apparaat	35
Badehaus	36
Industrieel erfgoed	37
Inval	38
Zwadder	39
Veilige haven	40
Aphorisme 37.....	41
Ondernemingslust.....	42
Zaterdag rustdag	43
Om	44
Topsporters.....	45
Drijfzand	46
Doelgericht	47
Deuren.....	48
Thuiskomst	49
Tekenen des tijds.....	50
Bramen.....	51
Tevredenheid.....	52
Buien.....	53
Grondzee.....	54

Begaafd

Letters vluchten van eigen- naar
woordwaarde wanneer ze gebruikt worden
als kapstok om de hond mee te slaan

In de zachte druilmiezer vechten de D en
de T om hun plaats binnen het kofschip,
schapen planten zich voort onder geblaas

Als de lucht is opgetrokken verplaatsen de
deelwoorden zich richting voltooiing,
midscheeps roeien met geleende
riemen

De vergelijkingen lachen Homerisch in de
coulissen onder het genot van G & T
jaloers aangestaard door Dees & Gene

Ik sta er naast, mijn tekstverwerkings-
programma genereert nieuwe onzinnen
Kunstmatige intelligentie valt bar tegen
Alleen ik ben hoogbegaafd

Steengroeve

Vluchten kan alleen
met regenwulpen
als gids

Op de plassen
wordt geschreven door
vliesvleugels

Het is goed met jou
vuurrode kersen
te eten

Staalkabels hangen
gespannen, ontspannen
van boven

De keutelgeiten
blèren hun
ochtendbegroeting

Als je een plons hoort
bij het meer,
ben ik dat

Ik spring van de rots

Samen

Ik ben
Jij bent
Wij zijn
Samen
Alleen
Samen
Met z'n tweeën
Samen
Alleen
Samen
Vaak

Janus

Hij stopt koppen in het zand
Links en rechts
pakt hij nog een keer
wat hij pakken kan
Nu of nooit
Altijd weer
Zonder zonde keilt
hij ruiten in
Vogels in de hand
Meel in de mond
Kaken malen
op paprikachips
De natuur is mooi
Maar je moet er iets
bij drinken
Uit de aarde
Met dubbele tong

Doof

Sinds mijn oren doffer
Steeds minder
Deel aan gesprek
Mis, mis, gemist

Lastig
Onbegrepen
Eigen weg
Langs me heen

Apparaten
Ruis, wind
Piep
Soms een woord

Uiteindelijk
Op mezelf
Ben ik individu
In eigen hoofd

Beeldsprong

De nood braakt
Zwarte wolken
Zielenroerselen
Stinkende heelmeeesters
Bij zoete inval

De zee zucht
Zwijnen verdwijnen
Abattoirs van de geest
Volgen in eeuwigheid
Vlag in top

We lopen
We peinzen
We fantaseren

Het beeld valt
De sokkel onaangetast
Op het plein
In de regen

Rimpelingen

We springen door de tijd
Stappen in uren
Duiken onder
in dagen,
glad als spiegels

De kringen
die we maken
dijen uit,
doven uit

De tijd blijft
rimpelloos achter

In emotie

Emoties lopen op
Zeeën van ruimte
Meren van liefde
tegen klippen van haat

We gaan
in lemmingenpas
voor
achter
midden
Rechte lijn

Ik niet,
Jij niet
Wij zijn
Zelf
Eigen
Ikik
Dus blind
Dus doof
Of
alleen maar mens

Lijdensweg

Rood trilt het gekoer
van de duif
Het hakhout echoot
in vallende druppels
Huizen van bewaring
braken kringloopkleding
In september

Rotsblokken zweven
hoog boven het aanrecht
Wie zonder zonde is
plukt de eerste appel
Onder de fietshelm
sneeuwt het
In de tropen

Frambozen zuchten
aan pasgeplante bomen
De sportauto hult zich
in ademend katoen
In zweefduik stijg ik op
naar de wolken
Het is volbracht

Raadsel

Zakje
Doosje
Kastje
Laatje
Safe

Ik zoek want ik
wil weten waar
het bleef

Plankje
Deurtje
Slotje
Sleutel
Weg

Ik weet het weer
nu ik het
hardop zeg

Lul

Vaak slaat hij met zijn slappe piemel op tafel
In de hoop hem overeind te krijgen

Over de baren

Samen
In zeven sloten
Met het oog
op de bal

Intussen
Veel gevaren
Wilde baren
in de blik

Verglijden
Verlopen
Verlijeren
Drijven af

Samen
Op weg
We zijn er
nog niet

Aan de postbode

Postbode, bel nog eens
Of ben je ten prooi gevallen
aan de tijd?

De flessenpost is afgedreven
Meegesleurd in de maalstroom
Langs rondborstige zeemeerminnen
Sirenen vol verleiding

Ik ben de weg kwijt
Mijn koers wordt bepaald
door onvervulde verlangens
door het gezang van maagden
met een staart

Dus postbode,
bel nog een tweede keer
bezorg me de zeekaart
Per expresse
Als dat kan

Lichtstraaltjes

Kroonluchters verlichten
publieke werken
Verstopt in de stille duisternis,
verloren in zwarte eeuwigheid

De tiara schittert door
tegenwoordigheid
Gouden handdrukken doen
de vingers tintelen

Ik koester warme gevoelens
voor de ondergaande zon
als het hijgend hert de jager ontkomt
schrikdraad op haar pad

We eisen genoegdoening
Planten stokrozen
Plukken bosbranden
tussen de elfenbanken

Aan de einder naakt de toekomst
Onzichtbaar in de mist van de tijd

Oostkust

Olielampen onder de korenmaat
verlichten, stralen de sector aan
De bakens zijn verzet
De tonnen gelegd
Kardinalen passeren ten oosten

Op de hekgolf van passie
surfen suppers en kites
Er is vergetelheid in de diepte
Waterplanten wiegen
Het wier tiert hier welig

We kabbelen voort
Op weg naar de einder
Het is alles rust
Beaufort slaapt

Weerbericht

Op de achtentwintigste
is het kouder dan
op de zevenentwintigste

Dat heeft niets
met jou te maken

Op de negenentwintigste
wordt regen verwacht

Ook daar heb jij
geen enkele
invloed op

Helaas

Hangslot

Roest rust
over sloten
aan de brug
van toen naar nu

Namen geïnitieerd
Sleutels verdronken
Weggeworpen
in stille gronden
van eeuwige liefde

Aan de horizon
geen slijptol
geen betonschaar

De zon gaat onder
De tijd verstrikt

Wij blijven

Dwangneurose

Steeds weer
Voortdurend
Iedere keer
's Morgens
Lopend
Wandelend
Telkens
Opnieuw
Altijd
Anders
Gedwongen
Nogmaals
En weer
Noteren
Dichter
Iets
Dichter
Bij
Het

Ontbijtbuffet

De spinsels in het
labyrint van mijn brein
trekken draden,
weven kleverig
webben van glas

Doorzichtig vervormend
reflecteren zij de schittering
van invallen in grijze cellen

Bevrijd van conventies,
los van gebaande vluchtwegen
loop ik, denk ik, associeer ik

De hond loopt vooruit
Hij snuffelt aan een boom
Ik val stil, pauzeer

De geur van bacon
treft mijn neus

Frustratie

Zeï de T tegen de D:
Mij zit het tegen en jou mee
Ik word niet meer gerespecteerd
Want spellen wordt niet meer geleerd

Maar de D zei:
Zou je niet zo willen zeuren?
Het kan ook andersom gebeuren

Nachtvlucht

Woorden spelen verstoppertje
smelten in de ochtendzon
Nachtelijke invallen ongrijpbaar
als bedrogen dromen

In vlucht van ideeën rest verwarring
De twijfel aan vermogens
De angst voor verlies

En toch, en toch
Telkens nieuwe oprispingen
Verbale braaksels, letterspuwsels
Elke dag, elke ochtend

Als monument voor ongekend gemis

Observaties

Langs het grindpad
stroomt regenwater

Kinderhoofdjes ruisen
onder eenzame autobanden

De schouwburg bladdert
de affiches los

Een plas vangt
boomdruppels op

Woensdagochtend zeven uur

Honden moeten op het kerkhof
aan de lijn

Zwart gat

Schuimkoppen in het water
Een schuimkop op mijn glas
De wind raast rond rotsen
van vertrouwen

Ik spat op in een luchtvlaag
draag de gedachte aan stilte uit,
vertrek van A richting B en vraag
naar de bekende weg

Het scherp van de snede
snijdt door onze ziel
Grammen verlaten het lichaam
bij naderende eeuwigheid

Het cruiseschip ploegt zich een weg
door zwembad, cocktail en casino

Een draaikolk heeft de tijd opgeslokt
Alleen het zwarte gat is oneindig

Bree

Wilde weegbree vadert
onder het knipperlicht
in de bloedrode maan
verzegend, verdord

Geelgeschilderd, blauwgeslagen,
ontloken aan zwarte aarde
moedert een gebroken bloempot
aangestraald in wasmachineschuim

Onze voetafdrukken slepen
door het duinzand
Granieten blokken zweven
langs de snelweg

In mijn hand overwintert
een zwaluw
De kwaakblaas zwijgt

Lagedrukgebied

Opgejaagd, in stijve bries
loop ik te hoop
Ik denk aan oude kwalen,
geleden leed van toen

De lucht is grijs
De wind giert
Onweer pakt zich samen
boven mijn onbewustzijn

Ik zink weg
in depressie
Tot jij me wakker kust
In het ochtendlicht

Uit mijn ooghoek

In hun hoekje loeren ongelukken
Door het ijs gezakt
In verloren momenten

De dronken clown ontroert
Waardigheid per champagneglas
We plengen een traan

Zacht schommelend
brengt ons bootje de post
naar de gewenste bus

Het wereldbeeld maat xxxl
past alleen kleinburgers
als avondpassering

We dekken ons in
en letten op:
hoekjes, je weet het maar nooit

Latten

De lat ligt hoog
Te hoog om te springen
Te laag voor de penalty

Mijn polsstok is gebroken
Mijn bal is lek

Ik raak de kruising,
bind de latten onder
En wacht op sneeuw

Bruggen

We slaan bruggen
Tussen voor en tegen
Tussen oever en wal
Tussen boven en onder
Over de waterval

We slaan bruggen
Over het beekje
Over een goot
Over een zeearm
Over een sloot

We slaan bruggen
Tussen vreemde mensen
Tussen man en vrouw
Tussen twee extremen
Tussen mij en jou

We slaan bruggen
En soms, heel soms
breken we ze weer af

Eigen haard

In de morgen
Veeg ik de as
uit de open haard
Drie turven
Opgegloeid in de schemer
Verstoft in de kilte

Meer was er niet nodig
Alleen jouw naam
en het vuur laait weer op

Spelletje (2)

Wat sta je daar te janken,
heb je verloren met petanque?

Struik

In de zachte berm
lopen afdrukken,
schuifelen stappen
door het veen

Brandende braamstruiken
geuren van jam
Laaghangend fruit
Sap van verleiding

Over het asfalt
loopt een streep
De scheiding tussen
hier en daar

Links en rechts
Lokt de zonde
Een vurige grens

Voor wie
er aan geloven wil

Apparaat

Vertwijfeld roep ik
de Heere aan:
Oh mijn God,
Waar is in Hemelsnaam
mijn gehoorapparaat

Badehaus

Wipkippen groeten de megalomane
gevel, uitgevoerd in Dorische zuilen,
gemarmerd en geaderd in hardsteen

Verklarende lijsten laten zich fotograferen
door bejaarden ter ondersteuning van
het reeds jaren tanende kortetermijngeheugen

Landerijen worden afgezet met stroomdraad
waar blaarkoppen dromen van groener gras
aan de andere kant van het hek

Op het parkeerterrein wacht het achtergelaten
regenscherm gelaten op de komst
van een vergeetachtige eigenaar

Zo loopt de ochtend op haar eind
en peins ik het pad af,
verzonken in observaties van het nu

Industrieel erfgoed

De oude schoorsteen
rookt niet meer
De deur hengselt scheef

Rozen bottelen
al jaren
de gevel rood

De goot drupt
tranen
van verlating

Dichtgemetseld uitzicht
Verloren blik

Alleen het betraliede
onderraam geeft nog
kijk op de werkelijkheid

Inval

Mysteriën worden aangestipt
in onpeilbare diepten
wanneer de grijze massa
in beweging komt

Gesloten deuren openen
knarsend, krakend door onbruik,
bijna vastgeroest in hun
oude gebruikssporen

Er valt licht in de ruimte
Er straalt geel, groen, rood

De baaierd toont zich
op de draaischijf

Een patroon ontluikt
losgezongen van conventies
vrij zwevend in de stilte
verlicht door stralen van intuïtie

Zwadder

Het borrelt
Het bruist
Het komt

Uit gaten
Uit spleten
Uit diep

Hoorbaar
Voelbaar

Stinkend
Stampend
Vuil

Het komt
Het gaat niet weg

Veilige haven

Liggend aan betonblokken,
vastgeketend, afgezonken,
in peilbare diepten
doch onzichtbaar voor
het spiedend oog

Wanneer het windstil is
Als stormen razen
In bui en zonneschijn
Drijven we

We deinen, dobberen
Op de golven van de tijd
Op de spiegel van de dag
Met de kop naar morgen
In veilige haven

Altijd

Aphorisme 37

Verbroken stilte
kan nooit meer gelijmd worden

Ondernemingslust

Ik ontwaak op het parkeerterrein
onder het alziend oog
van het reuzenrad
Er wordt me goede reis gewenst
door anorexische beelden
die de hoop op een glorierijke
toekomst verbeelden
De rechterhand dient als zonneklep
de linker weet niet wat de ander doet
We eten gastronomische braadworst,
drinken Morgan cola, 0,4 liter, 4,5 procent
Vanaf het zonedek kijken vierduizend passagiers
neer op zwavel en stikstof
De sirene loeit
Het melkmeisje glimlacht gratis
op de muur van het openbaar toilet
Over een half uur heeft de bakker
verse broodjes
De trein vertrekt
De brug staat open
Aan de oppervlakte wordt het warmer
Véél warmer

Zaterdag rustdag

Onderlangs
lopen sporen van verleden
Afdrukken van hoeven
Diep in vette klei

Waar konijnen hun holen graven,
de vos de passie preekt
loopt het pad,
het wegje in het koren

De mist trekt op
De zon waterig
Ook het pogen is schoon

De haan kraait driemaal,
loochent de legbatterij
van getraliede witte slavinnen

De streep is getrokken
De teerling geworpen
De eerste zal de laatste zijn
Tijden veranderen
Telkens weer

Om

Het hoofd loopt om
Redder in nood
Langs kromme wegen
Vol van oude dromen

De blik is gericht
Langzaam scherpgesteld
Vlucht in oneindigheid
Beslagen ten ijs

Kettingen rasteren
De rozenstruik bloeit
Rood wit geel

Ik werp mijn anker
Houvast in de maalstroom
van gedachten

Topsporters

Groene weiden van beweging
Liggen en wachten
In stilte van afwezigheid
Op noppen onder voeten
Op stuit van ballen
Op reden van bestaan

Wit belijnde tafels
Staan met gespannen net
Hard, onwrikbaar
Groen in de spotlights
Onder de tribune
Van verwachting

In volgelopen baden
Trekken lijnen banen
Torenen blokken
Boven de rand
Wachtend op voeten
Om te starten

Onbeweeglijk
Zitten we
Kijken we
Op de bank
Op de buis
Met een biertje

Drijfzand

Ik twijfel de zekerheid
Mijn angst voor weten
Het idee wat het is
Het schuifraam van zijn

Mijn innerlijk uit ik
Gestold verleden
Een foto van tijd,
op dagen van toen

De illusies
van werkelijkheid
loop ik voorbij
Verstild in
het heden
Verloren tijd

En langzaam,
langzaam
verdwijnt ik
in verbeelding
in drijfzand

Het drijfzand
van morgen

Doelgericht

De startstreep
Vooraan
Voor
Vol verwachting van

We komen
We gaan
We wachten
op het schot

Doelgericht
Volle vaart
Richting einde

Deuren

Er zit een deur
tussen binnen en buiten
tussen links en rechts
tussen hier en daar

Er zit een deur
tussen goed en kwaad
tussen echt en onecht
tussen recht en onrecht

Er zit een deur
tussen jou en mij

Maar...

Die deur
staat altijd open

Thuiskomst

Elke terugkeer
Begin van vertrek
Rust van stappen
Verwachting van niets

Maar toch
Kriebel
Nieuwe dag
Nieuwe weg

Weg

Tekenen des tijds

Deelwoorden liggen in stukken
Gedachtestreepjes peinzen
Komma's aarzelen
De apostrof hangt
boven de spatie
Lawaaiige uitroeptekens
laten van zich horen
Er staan punten boven punten
Punten boven komma's
Trema's voelen zich verlaten
zonder klinker
Woorden aaneen geregen
Onderbroken, zinvol
of zonder doel
De eenzame punt eindigt
Zijn missie is voltooid

Bramen

In vrije expressie hangen vlaggen,
boven niet van onder te scheiden
in geitenwol met zuurstok

We staan gekleurd op de kaart,
donkere hoogten tussen dalen
van bijna maagdelijk wit

De laadpalen lozen hun prik,
gebonden met kabels, contacten
niet langer geolied maar gedroogd

Betonplaten barsten in de zon
Bramen verschrompelen
De brandnetel prikt

Het voetpad ligt
Ik loop
De weg gaat
Het water stroomt
De rivier blijft

Verdroogd gras bedekt hier
het grauwe beton
Ik pluk nog maar een braam

Als ontbijt

Tevredenheid

Langs smalle paden
loop ik
richting einder
Het vluchten is voorbij
De rust van berusting
nedergedaald
Het is wat het is
Zonder doel
Zonder stress
Lopen
In tevredenheid
Met jou
Met de hond

Buien

Wolken vol regen
Overall water
Miezer en
een donderslag

Ik loop buiten
met mijn kater
Wat een trieste
sombere dag

Uit mijn buien
daarentegen
valt geen sneeuw
valt geen regen

Ik ben het zat
Ik houd het droog

Grondzee

We doppen boontjes
In eendracht
halen we af en door,
laten we glijden
slaan ze om
de bladzijden van
avonturen,
van saaie dagen
In de storm
van de tijd

Geoxideerde rust
ligt uitgeslagen,
veelkleurig
inclusief
aan de ketting
Vol van
heidense wensen
vragen we om vrede
vechten de protocollen
tevergeefs aan

We lozen ons glas
in de glasbak
Scheiden papier,
plastic en blik
We wieden onkruid
De regen spoelt
de straten schoon

Onder het putdeksel
begint de zee
van oneindigheid